

Arrest

**nr. 351 697 van 19 augustus 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. BOHLALA
Zwitserlandstraat 16
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}) van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 juli 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. R. JESSEN, die *loco* Mr. N. BOHLALA verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 januari 2026 in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit een vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoeker op 12 september 2025 in Italië werd geregistreerd wegens een irreguliere binnenkomst en dat hij op 22 september 2025 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Zwitserland.

1.3. Op 24 februari 2026 stemt Zwitserland in met een aan hen gericht terugnameverzoek, en dit op grond van artikel 18, lid 1, d) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend.

1.4. Op 10 maart 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een besluit tot overdracht van verzoeker aan Zwitserland, nu deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.5. Bij arrest met nr. 343 157 van 19 maart 2026 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de door verzoeker tegen het overdrachtsbesluit van 10 maart 2026 ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.6. Op 22 april 2026 wordt verzoeker overgedragen aan Zwitserland.

1.7. Op 20 mei 2026 dient verzoeker in België een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

1.8. België richt op 15 juni 2026 een kennisgeving inzake terugname aan Zwitserland overeenkomstig artikel 41 van de verordening 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer (hierna: de AMMR). Zwitserland laat na om binnen een termijn van twee weken de ontvangst van de kennisgeving te bevestigen, wat – overeenkomstig lid 4 van voormeld artikel – gelijkstaat met een bevestiging ervan.

1.9. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie neemt op 16 juli 2026 een nieuw besluit tot overdracht van verzoeker aan Zwitserland als de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5/2 § 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer die verklaart te heten:

naam: [K.]

voornaam: [M. M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Eritrea

en die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Zwitserland.

Het verzoek om internationale bescherming wordt bijgevolg niet door de Belgische autoriteiten behandeld.

In uitvoering van artikel 51/5/2 § 2 en 74/6/1 § 2 van de wet van 15 december 1980 wordt de betrokkene vastgehouden met het oog op het uitvoeren van de overdracht binnen een termijn van 6 maanden.

De overdrachtstermijn kan worden verlengd tot maximaal 3 jaar indien de betrokkene onderduikt of niet meewerkt met de bevoegde instanties bij de organisatie van de overdracht, overeenkomstig artikel 51/5/2, §3 van dezelfde wet.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5/2 van de wet van 15 december 1980 en van artikelen 16(2), 36(1)b en 41(4) van Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024.

De heer [M. M. K.], verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, vroeg op 19.01.2026 een eerste maal internationale bescherming in België. Zijn vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot treffers die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen in Italië op 12.09.2025 vanwege onregelmatige binnenkomst en in Zwitserland op 22.09.2025 vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Op 24.02.2026 erkenden de Zwitserse instanties verantwoordelijk te zijn en verplicht de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

Op 11.03.2026 kreeg de betrokkene kennis van een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) en werd hij vastgehouden met toepassing van artikel 51/5, §4 van de wet van 15.12.1980. Op 22.04.2026 werd hij overgedragen aan Zwitserland.

Op 20.05.2026 vroeg de betrokkene opnieuw internationale bescherming in België. Zijn vingerafdrukken werden opnieuw genomen en vergeleken met de gegevens die zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot de reeds bovenvermelde treffers, aangevuld met een resultaat dat aangeeft dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen in België op 19.01.2026 vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

De betrokkene werd gehoord op 01.06.2026. Hij verklaart dat hij ongehuwd is en geen familie heeft in België of in een andere lidstaat. Volgens zijn verklaringen bood de betrokkene zich na zijn overdracht aan bij de bevoegde diensten en kreeg hij te horen dat men hem niet kende, dat zijn 'zaak' was afgesloten en dat hij het land moest verlaten. Op 23.04.2026 verliet de betrokkene Zwitserland opnieuw en de volgende dag kwam hij aan in België.

Op 15.06.2026 werd overeenkomstig artikel 41 van Verordening 2024/1351 een kennisgeving inzake terugname gedaan aan de Zwitserse autoriteiten, betreffende een geval van terugname als bedoeld in artikel 36, lid 1, punt b), van Verordening (EU) 2024/1351, in samenhang met artikel 13 van Uitvoeringsverordening (EU) 2025/2055. De ontvangst van de kennisgeving werd niet binnen de in Verordening 2024/1351 vastgestelde termijn bevestigd, waardoor dient te worden aangenomen dat Zwitserland met toepassing van artikel 41(4) op 30.06.2026 stilzwijgend de ontvangst van de kennisgeving bevestigde.

Artikel 16(2) van Verordening 2024/1351 stelt dat onverminderd de in deel IV van deze verordening vermelde regels, wanneer op basis van de in deze verordening genoemde criteria niet kan worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, de eerste lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Artikel 36(1)b van Verordening 2024/1351 bepaalt het volgende: "De uit hoofde van deze verordening verantwoordelijke lidstaat is verplicht [...] een verzoeker, een onderdaan van een derde land of een staatloze ten aanzien van wie die lidstaat uit hoofde van artikel 16, lid 1, van Verordening (EU) 2024/1358 werd aangewezen als de verantwoordelijke lidstaat, terug te nemen onder de in de artikelen 41 en 46 van deze verordening vastgelegde voorwaarden."

Artikel 41(4) van Verordening 2024/1351 stelt dat in geval binnen de in lid 3 bedoelde termijn van 2 weken geen actie wordt ondernomen, dat gelijk staat met een bevestiging van ontvangst van de kennisgeving.

Verordening 2024/1351, die in werking trad op 12.06.2026, is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951, het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule, gevat in artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

Het Hof van Justitie van de Europese unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten wat betreft het naleven en toepassen van de toenmalige Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat het bestaan van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ('systeemfouten') in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast stelde het HvJ-EU stelde in de zaak 'PPU - C.K. v. Slovenië' (C-578/16, 16.02.2017) dat een verzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de toen in werking zijnde Verordening 604/2013 in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat

die overdracht een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel van het EU-Handvest zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat.

Verder benadrukken we dat het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', 19.03.2017, §92-93).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in de verantwoordelijke lidstaat een minimumniveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van dat minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (cfr. 'MSS vs. België en Griekenland', 21.01.2011, § 219).

Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar sloot op 26.10.2004 met de Europese Gemeenschap een overeenkomst inzake de criteria en mechanismen voor de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat in een lidstaat of in Zwitserland wordt ingediend. Deze overeenkomst trad op 01.03.2008 in werking. Overweging 93 van Verordening 2024/1351 stelt dat de delen III, V en VII van deze verordening een besluit of maatregel tot wijziging of aanvulling vormen van de bepalingen bedoeld in artikel 1 van de overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat van 2008 inzake de criteria en mechanismen voor de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat in een lidstaat of in Zwitserland wordt ingediend. Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat hij als gevolg van de overdracht aan Zwitserland een reëel risico zou lopen op schending van zijn grondrechten wat neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. De betrokkene stelt dat hij besloot opnieuw internationale bescherming te vragen in België omdat België van begin af aan zijn doel was en omdat er werkgelegenheid is in België. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Zwitserland omdat de Zwitserse instanties hem meedeelden dat hij het land moest verlaten.

De betrokkene verklaart dat zijn verzoek om internationale bescherming, dat hij in Zwitserland in 2025 indiende, voorwerp was van een afwijzing en dat dit hem deed besluiten in januari 2026 Zwitserland te verruilen voor België. Hij verklaart dat hij zich na zijn overdracht aanbood bij het 'migratiebureau' en te horen kreeg dat zijn 'zaak' is afgesloten en dat hij het land moet verlaten. De nood aan internationale bescherming werd door de Zwitserse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden. Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken deel uit van een asiel- en immigratiebeleid en impliceren op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest. Dat de Zwitserse instanties geen internationale bescherming toekenden aan de betrokkene leidt niet tot de conclusie dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan Zwitserland een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest zoals omschreven in artikel 16(3) van Verordening 2024/1351. Onze kennisgeving dd. 15.06.2026 aan Zwitserland bleef onbeantwoord, wat betekent dat Zwitserland verplicht is de betrokkene terug te nemen conform de bepalingen van artikel 36 van Verordening 2024/1351.

Een bron over internationale bescherming in Zwitserland is het rapport van het mede door de 'European Council on Refugees and Exiles' (ECRE) gecoördineerde project 'Asylum Information Database' (Adriana Romer, 'Asylum Information Database –Country Report : Switzerland - 2025 update', laatste update op 27.05.2026, hierna AIDA rapport, <https://asylumineurope.org/reports/country/switzerland/>). Dit rapport stelt dat personen, die in het kader van de Dublinverordening aan Zwitserland worden overgedragen, niet worden geconfronteerd met belemmeringen inzake het verkrijgen van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 53, 'No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under

Dublin have been observed, including in 2025'). Overgedragen personen, die reeds internationale bescherming vroegen in Zwitserland, dienen zich aan te bieden bij de diensten van het kanton dat hun dossier beheert, los van de fase waarin het onderzoek van hun verzoek zich bevond bij hun vertrek uit Zwitserland (pagina 53, 'If the person has been transferred according to a 'take back' request, meaning that they have already applied for asylum in Switzerland in the past, they will have to report to the migration authorities of the canton to which they had been attributed (if such attribution had already taken place), regardless of the state of the procedure'). De procedure wordt dan hervat, mits er nog geen negatieve beslissing ten gronde is genomen (pagina 53, 'The procedure will then be resumed, if there has not yet been a negative decision on the merits'). De politie verschaft deze personen een vervoersbewijs waarmee ze zich naar die plaats kunnen begeven (pagina 53, 'The police give the person a public transport ticket to facilitate the journey to the cantonal migration office or the federal asylum centre'). Indien een persoon om gezondheidsredenen niet zelfstandig kan reizen, zal het kanton of het federale asielcentrum de transfer organiseren vanaf de luchthaven of grenspost (AIDA-rapport, pagina 53).

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Switzerland' die door de Zwitserse autoriteiten op 24.04.2023 werd opgesteld en op 15.05.2024 werd aangevuld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. In het informatieblad lezen we dat de overgedragen persoon na aankomst wordt geïnformeerd bij welk federaal opvangcentrum of kanton hij of zij zich dient aan te bieden ('When the person arrives in Switzerland, the authorities registering his/her arrival inform her/him about where she/he should go (FAC or canton)', pagina 2). De betrokken persoon krijgt instructies betreffende de reisweg en een treinticket ('The person is given a ticket and indications how to reach his destination', pagina 2). Het informatieblad meldt verder dat personen, wiens verzoek het voorwerp was van een afwijzing zoals de betrokkene, conform de wetgeving inzake internationale bescherming het recht hebben een volgend verzoek of een verzoek tot heronderzoek in te dienen (pagina 6). Volgende verzoeken, die dezelfde gronden vermelden, worden zonder formele beslissing afgewezen. In geval het volgende verzoek als ontvankelijk wordt beoordeeld heeft de verzoeker recht op huisvesting. Ook in geval de betrokken persoon geen recht meer heeft op een nieuwe procedure tot het bekomen van internationale bescherming en onderworpen is aan een uitzettingsbeslissing heeft hij of zij nog steeds recht op noodzakelijke bijstand te weten minimale kantonnale baten voor personen in nood die niet in staat zijn om in hun eigen onderhoud te voorzien, waaronder ook huisvesting ('According to Art. 111 of the Swiss Asylum Act (AsylA), applicants have the right to file a written "Multiple application" (= subsequent application) (Art. 111c) or an "application for re-examination" (Art 111b) with a statement of the grounds. Applications or repeat applications that state the same grounds shall be dismissed without a formal decision being taken. If the application is being processed, the person has the right to access accommodation. If the applicant has no more right to a new asylum procedure and is subject to a removal decision, he/she still has a right to receive emergency aid (=minimal cantonal benefits for persons in need and unable to provide for themselves), which includes accommodation', pagina 2). We benadrukken dat het informatieblad duidelijk stelt dat personen, wiens verzoek het voorwerp was van een afwijzing, het recht hebben een volgend verzoek of een verzoek tot heronderzoek in te dienen. De verklaring van de betrokkene, dat diensten hem meedeelden dat hij het land moet verlaten, is onvoldoende om aan te nemen dat hij na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen tot het indienen van een volgend verzoek of een verzoek tot heronderzoek.

Materiële bijstand omvat in Zwitserland huisvesting, voeding, gezondheidszorg en een toelage in de vorm van een financiële toelage of 'non cash' (pagina 88). Het opvangstelsel is georganiseerd in 2 fasen, waarvan de eerste onder federale en de tweede onder kantonnale verantwoordelijkheid valt. Tijdens de eerste fase, die niet langer dan 140 dagen mag duren, worden verzoekers opgevangen in federale opvangcentra onder de verantwoordelijkheid van het staatsagentschap voor migratie (Secrétariat d'état aux migrations - Staatssekretariat für Migration - Segreteria di Stato della migrazione Migration, afgekort SEM), terwijl na toewijzing aan een kanton de opvang op kantonnaal niveau wordt georganiseerd. Verzoeken om internationale bescherming kunnen worden ingediend in een van de 6 federale opvangcentra met verwerkingsfaciliteiten, gelegen in Zürich, Bern, Basel, Zona Pasture, Boudry en Altstätten. Zodra het verzoek om internationale bescherming is ingediend, kan de verzoeker worden overgebracht naar een van de andere centra binnen dezelfde categorie. Alle verzoekers, op uitzondering die onder de grensprocedure vallen, verblijven de eerste weken na hun verzoek en tot 140 dagen door in de federale centra, waar zij worden ondergebracht en waar de eerste stappen van de procedure worden uitgevoerd. De tweede fase wordt op kantonnaal niveau beheerd. Een overplaatsing naar kantonnale faciliteiten vindt onder meer plaats wanneer een verzoeker langer dan 140 dagen in een federaal opvangcentrum doorbracht, zelfs indien het verzoek om

internationale bescherming werd afgewezen. De Zwitserse wetgeving voorziet in de beperking van de opvangvoorzieningen voor verzoekers, die een volgend verzoek om internationale bescherming indienen. Deze verzoekers ontvangen enkel noodzakelijke bijstand gedurende de procedure, keren doorgaans niet terug naar de federale opvangcentra en blijven toegewezen aan het kanton, waaraan ze al werden toegewezen. Het niveau van de opvangvoorzieningen hangt volgens het AIDA-rapport af van de praktijk van elk kanton (pagina 90). Het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten blijven van opvang vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 102), maar stelt dat problematische situaties werden gerapporteerd zoals een afgelegen ligging van opvangcentra, een gebrek aan persoonlijke ruimte en privacy, geen duidelijke scheiding tussen slaap-, eet- en gemeenschappelijke ruimtes en occasionele opflakkingen van geweld (pagina's 102-103). Hieromtrent merken we op dat hoewel de Zwitserse instanties, net als instanties in andere lidstaten, worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van opvang niet kan worden gesteld dat de bevoegde Zwitserse instanties in het algemeen in gebreke blijven wat betreft het bieden van opvang en bijstand. Gelet hierop zijn we van oordeel dat de Zwitserse structuren wat betreft opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming geenszins worden gekenmerkt door omstandigheden die doen besluiten dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van een overdracht aan Zwitserland een reëel risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

De betrokkene werd gehoord op 01.06.2026 en stelde toen geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij voerde tot heden geen attesten of andere elementen wat betreft zijn gezondheid aan op uitzondering van een attest van arbeidsongeschiktheid dat werd afgegeven op 22.06.2026 en met betrekking tot ongeschiktheid op 22.06.2026 en de onmogelijkheid zich die dag aan te bieden bij onze diensten. Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van voorzorgsmaatregelen, zoals voorzien in de vroegere Dublinverordening en heden ook in Verordening 2024/1351. De betrokkene voerde tot heden geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat een overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 2024/1351 wat betreft overdrachten voorzorgsmaatregelen voorziet. Artikel 48(2) van Verordening 2024/1351 stelt dat de overdragende lidstaat de verantwoordelijke lidstaat alle informatie verstrekt die essentieel is om de rechten van de over te dragen persoon te waarborgen en eventuele onmiddellijke bijzondere behoeften van die persoon te lenigen, waaronder begrepen informatie over maatregelen die de verantwoordelijke lidstaat onmiddellijk moet nemen om ervoor te zorgen dat op gepaste wijze rekening wordt gehouden met de bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, zoals eventuele onmiddellijk vereiste medische zorg. Om de informatie-uitwisseling tussen de lidstaten te vergemakkelijken, stelt de Commissie door middel van uitvoeringshandelingen een standaardformulier vast voor de verstrekking van de op grond van artikel 48 vereiste gegevens. De uitwisseling van informatie conform artikel 48 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat nodige maatregelen kan treffen om de rechten van de over te dragen persoon te waarborgen. Dat Zwitserland in het geval van de betrokkene geen gevolg zou geven aan informatie, die conform artikel 48 werd uitgewisseld, wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken op dat het AIDA-rapport meldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland wettelijk is gewaarborgd en verzoekers beroep kunnen doen op de algemene ziekteverzekering (AIDA-rapport, pagina 108). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals een taalbarrière en lange wachttijden voor het raadplegen van specialisten maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico dreigt in te houden op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening 2024/1351.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 16(1), 36(1)b en 41(4) van Verordening 2024/1351”.

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. Het beroep is gericht tegen een overdrachtsbesluit, en verzoeker wordt met het oog op de overdracht vastgehouden. Overeenkomstig artikel 2.28, § 1, eerste lid, 4° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

2.2. Overeenkomstig artikel 2.30, § 2 van dezelfde wet wordt de uitvoering van het overdrachtsbesluit geschorst tot uitspraak is gedaan over de ingediende vordering tot schorsing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn enig middel een schending aan van:

- “- Artikelen 16 en volgende van Verordening (EU) 2024/1351 (AMMR);*
- Artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM” genoemd);*
- Artikelen 4, 7 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;*
- Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- Artikelen 1er tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- De algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het beginsel van zorgvuldigheid, evenredigheid, voorzichtigheid en voorzorg, alsmede de verplichting om bij de voorbereiding van een bestuursbesluit zorgvuldig te werk te gaan en kennis te nemen van alle relevante elementen van de zaak.”*

3.2. De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker in de verdere uiteenzetting van zijn middel geen enkele toelichting verstrekt over de wijze waarop verweerder door het treffen van het bestreden overdrachtsbesluit de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest) of overige artikelen dan de artikelen 16, lid 3 en 35 van de AMMR heeft miskend. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook, bij gebrek van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

3.3. Verzoeker vat aan met een theoretische toelichting bij (enkele van) de geschonden geachte bepalingen en beginselen, waarbij hij opmerkt dat artikel 16, lid 3 van de AMMR weliswaar niet langer spreekt over “*systematische tekortkomingen*”, maar dat niettemin in geval van dergelijke tekortkomingen nog steeds moet worden aangenomen dat sprake is van een situatie die een risico met zich meebrengt op behandeling in strijd met artikel 4 van het EU-Handvest en die zich verzet tegen een overdracht aan de betreffende lidstaat. In wat volgt argumenteert verzoeker dat er wel degelijk sprake is van algemene tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Zwitserland en betoogt hij dat verweerder, waar deze tot een andersluidend oordeel komt, de openbare bronnen slechts gedeeltelijk heeft gelezen, zijn beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd en geen voldoende zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd. Hieruit vloeit volgens hem nog voort dat zijn belangen op disproportionele wijze zijn benadeeld. Dit wordt concreet toegelicht als volgt:

“Veel openbare rapporten wijzen op andere systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Zwitserland.

In een beslissing van 7 december 2018 heeft “The Committee against torture” beoordeeld dat:

« 7.4 In this context, the Committee takes note of the course of the complainant’s asylum application procedure before the Swiss authorities. It notes the inconsistencies and contradictions in the complainant’s statements and submissions, to which the State party has drawn attention. However, the Committee observes that the complainant was not provided with legal counsel during the proceedings before the State Secretariat for Migration, that he was heard in a language other than his mother tongue despite his express request in this respect and that the Swiss authorities based their reasoning on questioning of the genuineness of the documents produced by the complainant without having taken any measures to verify their genuineness. In this regard, the Committee recalls that the right to an effective remedy contained in

article 3 requires, in this context, an opportunity for effective, independent and impartial review of the decision to expel or return, once that decision is made, when there is a plausible allegation that article 3 issues arise. In the present case, the State party did not give the complainant the opportunity to demonstrate the risks he would face in the event of forced return to Eritrea. The Federal Administrative Court only carried out an early and summary assessment of the complainant's arguments while questioning the genuineness of the documents provided but without taking any measures to verify it. Furthermore, the requirement to pay legal fees when the complainant was facing financial hardship denied him the opportunity to apply to have his appeal examined by the judges of the Federal Administrative Court. In the present case, therefore, on the strength of the information before it, the Committee concludes that the absence of an effective, independent and impartial review of the decision of the Secretariat to expel the complainant constitutes a failure to meet the procedural obligation to provide for effective, independent and impartial review required by article 3 of the Convention» (Committee against Torture, Decision adopted by the Committee under article 22 of the Convention, concerning communication No. 811/2017, CAT/C/65/D/811/2017, beschikbaar op : <https://undocs.org/en/CAT/C/65/D/811/2017>).

Recente informatie bevestigt dat dergelijke problemen nog steeds bestaan. Inderdaad volgens de AIDA verslagen, hebben asielzoekers in de praktijk weinig toegang tot rechtsbijstand in eerste instantie en in beroep tegen een negatieve beslissing:

“The Coalition of Independent Jurists for the right of asylum, gathering several lawyers and NGOs working on asylum cases, has published an independent evaluation of the first year of implementation of the asylum reform. The report partly focuses on the work of the mandated legal protection, pointing to a series of problematic issues. On one hand, the Coalition raises the question of the independence of such mandated organisations, noting that they are very cautious when it comes to taking position in the public space. The geographical proximity with the SEM in the federal centers is also reflected in the perceptions of asylum seekers, who do not always take the independence of their legal representative for granted. The report also points at insufficient coordination among the various mandated organisations that have missed, according to the Coalition, an opportunity to jointly influence the development of case law in the interests of asylum seekers” (AIDA verslag- Update 2021, April 2022, p.34, beschikbaar op [CH_2021update.pdf](https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA))

Echter, volgens OSAR: <https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA>

« La protection juridique gratuite par les acteurs décrits s'arrête en règle générale lorsque la personne ne réside plus dans un CFA. Les personnes en procédure étendue peuvent se tourner vers un bureau de consultation juridique. Cette protection ne couvre pas l'entier des démarches comme la production de preuves, l'établissement des faits et rapports médicaux ou le recours. Les procédures connexes telles que les demandes de regroupements familiaux, les liens avec le réseau médical et social pour les personnes vulnérables, etc. ne sont pas non plus prévues. Pour les personnes déboutées, qui n'ont pas quitté la Suisse et qui sont à l'aide d'urgence, aucune protection juridique n'est financée » (OSAR, « Conseil et représentation juridique », beschikbaar op : <https://www.osar.ch/droit-dasile/procedure-dasile/conseil-et-representation-juridique.html>).

Uit de bovenstaande blijkt dat verzoeker geen juridische hulp zal krijgen, wat het moeilijk maakt om een klacht in te dienen tegen de praktijk van Zwitserland.

Uit de bovengenoemde AIDA-rapport blijkt ook dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte eveneens gelimiteerd is door de beperkte bevoegdheid van de gerechtelijke autoriteiten in het kader van het beroep tegen weigeringsbeslissingen en door de verplichting die aan de asielzoeker kan worden opgelegd om bepaalde procedurekosten vooraf te betalen:

According to the Asylum Act, asylum seekers are obliged to cooperate in the establishment of the facts during the asylum procedure (duty to cooperate). Asylum applicants who fail to cooperate without valid reason or who fail to make themselves available to the authorities for more than 20 days lose their right to have the asylum procedure continued. This rule also applies to persons who fail to make themselves available to the asylum authorities for more than five days in a federal centre without a valid reason. The applications are cancelled without a formal decision and the persons concerned cannot file a new application within three years – except if this would amount to a violation of the Refugee Convention. This provision is problematic with regard to access to the asylum procedure, as well as to the right to an effective remedy. So far, the Federal Administrative Court has not clarified whether there is a right to an appeal against the decision to cancel the application in these cases. However, in practice, usually asylum seekers who reappear within a few months are reintegrated in the procedure. (AIDA-rapport, Update 2021, April 2022, p.22)

Wat de opvang van asielzoekers betreft, zijn 6 federale centra geopend met in totaal 2638 plaatsen. Naast deze federale centra zijn er ook centra georganiseerd in de kantons (waarvoor zij verantwoordelijk zijn). De asielzoekers worden echter uitsluitend ondergebracht in federale centra, waar de eerste stappen van de procedure plaatsvinden.

Het AIDA-rapport van 2024 (gepubliceerd in mei 2025) benadrukte dat de levensomstandigheden in de tijdelijke opvangcentra de zeer precarie zijn:

The NCPT criticised the living conditions in temporary asylum centres in its report of April 2024, particularly in civil defence shelters. The reports confirm the Swiss Refugee Council's concerns about these facilities. Conditions in the shelters are challenging: limited space, no natural light, no clear separation of sleeping, eating, and communal areas, lack of privacy, and inadequate ventilation, among other issues. Such

circumstances increase the risk of conflict, yet violence prevention measures are notably lacking.⁵⁶⁴ Additionally, alleged cases of violence reported to the NCPT have been poorly documented and insufficiently investigated. (AIDA verslag, "Switzerland Update 2024", mei 2025 blz. 102, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/05/AIDA-CH_2024-Update.pdf).

Met betrekking tot de opvangvoorzieningen in deze centra meldt het verslag AIDA van 2023 (gepubliceerd in juli 2024) dat:

"In the federal asylum centres, asylum seekers are usually housed in single-sex dorms, while families are accommodated together. Places to rest or isolate are mostly inexistent. Rooms contain at a minimum two or three beds (such rooms are usually reserved for couples and families) and up to several dozens of beds each, equipped with bunk beds. Asylum seekers are responsible for cleaning their rooms. In its 2021 report, the National Commission for the Prevention of Torture (NCPT) considered the level of cleaning satisfactory. Asylum seekers share common showers and toilet facilities, which are poorly equipped in terms of privacy. In some cases, men and women share the same showers that they access during different times. The same happens with male and female unaccompanied minors, for whom the NCPT recommends providing at least specific time slots for the use of showers. In October 2021, a report with recommendations for the protection of asylum-seeking women and girls was mandated and published in the aftermath of a political postulate.

The law stipulates that the special needs of children, families and other vulnerable persons are taken into account as far as possible in the allocation of beds, but this provision is very general. In 2023, children in school age were generally able to attend school either within the federal centres or in regular schools, however due to the emergency situation, the time or frequency of schooling was sometimes reduced. In addition, few leisure activities exist for children, especially under and above school age. The general tension that exists within the centres, due to the high psychological pressure asylum seekers are living under, the coexistence of persons with very different backgrounds, or even alcohol or drug issues that may occur in the centres, can make the situation very difficult for children, single women or other vulnerable persons." (blz. 101-102).

In het laatste AIDA-rapport over Zwitserland, dat in mei 2026 werd gepubliceerd, werd opnieuw gewezen op punten van zorg met betrekking tot de opvangomstandigheden voor asielzoekers:

"In the federal asylum centres, asylum applicants are usually housed in single-sex dorms, while families are accommodated together. Places to rest or isolate are mostly inexistent. Rooms contain at a minimum two or three beds (such rooms are usually reserved for couples and families) and up to several dozens of beds each, equipped with bunk beds. Asylum applicants are responsible for cleaning their rooms. Asylum applicants share common showers and toilet facilities, which are poorly equipped in terms of privacy and in certain centres women have to use toilets in another floor at night. In some cases, men and women share the same showers that they access during different times. The same happens with male and female unaccompanied minors, for whom the NCPT recommends providing at least specific time slots for the use of showers. In October 2021, a report with recommendations for the protection of asylum-seeking women and girls was mandated and published in the aftermath of a political postulate, but in the experience of the SRC in 2025 federal asylum centres remained quite unsafe for women and girls. (AIDA verslag, "Switzerland Update 2025", mei 2026 blz. 102, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2026/05/AIDA-CH_2025-Update.pdf.)

(...)

The NCPT criticised the living conditions in temporary asylum centres in its report of April 2024, particularly in civil defence shelters. The reports confirm the Swiss Refugee Council's concerns about these facilities. Conditions in the shelters are challenging: limited space, no natural light, no clear separation of sleeping, eating, and communal areas, lack of privacy, and inadequate ventilation, among other issues. Such circumstances increase the risk of conflict, yet violence prevention measures are notably lacking.⁶⁰⁴ Additionally, alleged cases of violence reported to the NCPT have been poorly documented and insufficiently investigated. (blz. 103)"

In het AIDA update 2025 rapport (gepubliceerd in mei 2026) merken we op dat de toegang tot psychologische zorg voor asielzoekers in Zwitserland beperkt is:

This health concept and its implementation were externally evaluated in 2023. The report highlights that asylum applicants receive initial medical information as well as access to a counselling service and qualified nursing staff as soon as they arrive in a federal centre. On the contrary, many cantonal centres do not have qualified care staff on site. The evaluation team identified margin of improvement in several areas of implementation, for example regarding the transmission of patient files when asylum applicants are transferred, the possibility to resort to professional interpreters or the management of epidemics. A very severe problem is that asylum applicants often need to cope with long waiting times to see specialists, such as psychiatrists, due to staff shortages.

Medical care and the establishment of medical facts in the examination of asylum applications appear to be one of the main issues induced by the acceleration of procedures (see Use of medical reports). The identification of vulnerabilities, including psychological problems and psychiatric diseases, remains a significant challenge. A psychological screening at arrival in the centre could be a useful measure and also a tool to prevent suicides. According to the NCPT, within the accelerated procedure, access to psychiatric care is limited to the most acute situations, however an early identification of psychiatric and trauma-related

problems and orientation towards the competent services already during the stay in federal asylum centres is recommended. (blz. 108-109)

Er is ook bezorgdheid geuit over de ondersteuning van kwetsbare mensen:

As to accompanied and unaccompanied children in federal and cantonal reception centres, their situation remain challenging and is not always in keeping with the child's best interest. The SRC, together with UNICEF, UNHCR and Save the Children published a report to encourage better reception and accommodation standards in all centres receiving children.

According to the NCPT report of 2023, the system of support for unaccompanied minor asylum applicants should be reviewed and adapted so that professional and continuous assistance of all children is guaranteed even in the event of a large influx. The report also points at the transfer of minors in adults' accommodation after an age assessment concluding for the adult age, defining this practice as illicit before a decision on the age of the applicant is entered in force.

Concerning other vulnerable groups, the NCPT expressed concerns regarding the provisory suppression, in several centres, of rooms accessible only for women to make space for more dorms, as well as the accommodation of several families in the same room. The Commission is also very critical about the treatment of persons with disabilities, as in several centres the mobility was strongly reduced for people in a wheelchair. (blz. 110)

In het AIDA-rapport van mei 2025 - Update 2024 - was bezorgdheid geuit over de onpartijdigheid en problemen met begrip van tolken tijdens interviews:

"Even if, in general, an interpreter is present during the interviews, some problems have been identified with regard to simultaneous translation. Internal, unpublished surveys on procedural problems regularly highlighted difficulties relating to simultaneous translation, such as partially incorrect translations, difficulties in comprehension considering the cultural context and the corresponding references. In this respect, the systematic presence, in principle, of an interpreter and a legal representative during the interview should reinforce the right of asylum applicants to be able to express themselves in a language of which they have a sufficient command. If significant communication problems arise between the interpreter and the asylum applicant, the interview must be cancelled. In any case, issues related to translation should be mentioned in the minutes to be considered by the Court in case of appeal. The surveys also pointed out that several interpreters are not impartial, sometimes even have close ties to the regime in the country of origin, or that they lack professionalism (i.e. imprecise, no literal translation but a summary, lacking linguistic competence). Problems have also been identified in relation to the difference in accent or dialect between the interpreter and the applicant, especially in cases where the applicant's mother tongue was Tibetan, Kurdish of Syria or Dari. (blz. 26)

In haar jaarverslag 2024 over Zwitserland benadrukte Amnesty International de vele tekortkomingen in de behandeling van vluchtelingen en migranten door Zwitserland:

La nouvelle définition du viol inscrite dans le Code pénal est entrée en vigueur. Une initiative populaire visant à renforcer les protections constitutionnelles pour les personnes en situation de handicap a été soumise au gouvernement fédéral. La Cour européenne des droits de l'homme a rendu des décisions historiques sur le profilage racial et la justice climatique. Le droit à la liberté de réunion pacifique était menacé par de nouvelles lois cantonales et des restrictions dans les universités.

(...)

Discrimination

La Cour européenne des droits de l'homme (CEDH) a rendu un arrêt historique dans l'affaire Wa Baile c. Suisse, déclarant la Suisse coupable de profilage racial dans le cadre du contrôle d'identité, de la fouille et de la condamnation à une amende d'un citoyen suisse noir. Le Parlement a chargé le gouvernement d'élaborer un plan d'action pour lutter contre le racisme et l'antisémitisme.

En septembre, la chambre basse du Parlement a voté en faveur de la cessation de tout financement futur de l'Office de secours et de travaux des Nations unies pour les réfugiés de Palestine dans le Proche-Orient (UNRWA). Elle a demandé au gouvernement d'agir au sein de l'ONU pour que cette agence soit entièrement remplacée, ce qui reflétait le sentiment anti palestinien régnant au Parlement. La chambre haute a reporté sa décision sur cette question à 2025.

(...)

De nouveaux cas d'atteintes aux droits fondamentaux de mineur·e·s commises en 2023 dans des centres fédéraux d'asile ont été mis en évidence, notamment des cas de violences physiques⁵. Le gouvernement a présenté un projet de modification de la loi sur le regroupement familial, ainsi qu'une nouvelle loi permettant notamment la détention de mineur·e·s dans les centres fédéraux d'asile sans prévoir de garanties appropriées. Ces textes étaient en instance au Parlement. (Amnesty International, « Suisse – rapport annuel 2024 », 29.04.2025, beschikbaar op : <https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel/rapport-annuel-2024-europe-asie-centrale/article/suisse-rapport-annuel-2024>.)

Deze tekortkomingen en problemen werden opnieuw gemeld in het laatste jaarverslag van Amnesty International over Zwitserland:

« Discrimination

La Direction de la santé du canton de Zurich a appelé en juillet à interdire les traitements d'affirmation de genre pour les mineur-e-s à l'échelle nationale, ce qui porterait atteinte au droit des adolescent-e-s trans d'accéder sans discrimination aux soins de santé.

En décembre, à la suite de rapports faisant état d'une augmentation des faits de racisme signalés aux centres de conseil et d'une recrudescence des actes antisémites et antimusulmans, le Conseil fédéral a adopté la première stratégie nationale contre le racisme et l'antisémitisme. Dans le rapport adressé par la Suisse au Comité pour l'élimination de la discrimination raciale [ONU], des lacunes ont été observées concernant la protection contre la discrimination en droit civil, le recensement des cas de discrimination raciale et la lutte contre le profilage racial.

En septembre, alors que la police était accusée de racisme systémique, huit agents ont été suspendus par la ville de Lausanne pour avoir échangé des messages discriminatoires sur des groupes WhatsApp.

Droits des personnes réfugiées ou migrantes

En mars, le Secrétariat d'État aux migrations a annoncé qu'il allait de nouveau autoriser les renvois forcés vers l'Afghanistan de certaines personnes déboutées du droit d'asile, en violation du principe de « non-refoulement ».

Le même mois, le Parlement a adopté une nouvelle loi sur l'asile établissant des bases juridiques pour la mise en œuvre de mesures coercitives, telles que la détention temporaire de mineur-e-s de plus de 15 ans, dans les centres fédéraux pour l'asile.

Le Conseil fédéral a levé en octobre la protection temporaire accordée aux personnes ayant fui certaines régions de l'Ukraine vers lesquelles les possibilités de retour étaient jugées « raisonnables », alors même qu'aucune zone du pays n'était à l'abri d'attaques russes.

En juillet, le Comité pour l'élimination de la discrimination à l'égard des femmes [ONU] a jugé, dans trois affaires, que la Suisse avait violé la Convention sur l'élimination de la discrimination à l'égard des femmes en ordonnant le renvoi de victimes de violences fondées sur le genre dans des pays tiers, malgré l'absence de protection que ceux-ci offraient. » (Amnesty International, « Suisse – rapport annuel 2025 », 21.04.2026, beschikbaar op : <https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2025-2026/rapport-annuel-2026-europe-asie-centrale/article/suisse-rapport-annuel-2026>.)

Het AIDA 2024 verslag, dat in mei 2025 werd gepubliceerd, benadrukte de moeilijkheden die de Zwitserse autoriteiten ondervinden bij het opvangen van asielzoekers, en de problemen die het openen van tijdelijke noodcentra met zich meebrengt:

These shelters are particularly problematic, since the asylum applicants need to live underground for an uncertain amount of time. Even though the cantons try to limit the duration to a few weeks, the actual stay can be longer according to the general housing capacity for refugees in the respective canton. Difficulties particularly arose in the housing of unaccompanied children. Many cantons reported having troubles in finding enough suitable buildings for their housing, since the requirements the centres need to fulfil are usually higher than for others. In 2024, the numbers of unaccompanied children remained high and the housing situation challenging. (AIDA verslag, "Switzerland Update 2024", mei 2025 blz. 100, beschikbaar op [content/uploads/2025/05/AIDA-CH_2024-Update.pdf](https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/05/AIDA-CH_2024-Update.pdf)) : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/05/AIDA-CH_2024-Update.pdf)

Onafhankelijke organisaties zoals het NCPT en de UNHCR hebben in de periode 2022-2023 verschillende rapporten gepubliceerd om de aandacht te vestigen op de punten waarop de Zwitserse autoriteiten vooruitgang moeten boeken met betrekking tot hun opvangsysteem:

"In its report published in April 2023, the NCPT drew its conclusions on the visits carried out between 2021 and 2022 in 17 federal asylum centres.⁵⁶⁸ The Commission recognises the challenges posed by the current situation (Ukraine crisis, increasing numbers of asylum seekers, high numbers of unaccompanied minors) and calls for the need, at the political level, to ensure enough resources. Analysing the situation in the centres, it notes that there is considerable potential for improvement in many areas, such as the prevention of violence (particularly sexual violence), the application of security measures (body-searches, use of force, confiscations), the protection of persons suffering from addiction, or persons at risk of suicide or self-harm. The report focuses especially on the situation on unaccompanied minors, highlighting severe shortcomings in their support and declaring itself highly worried about the situation. The observations concerning minors and other vulnerable groups are discussed below.

In December 2023, the NCPT has published four new reports on individual visits carried out in six temporary centres (see below section on "Accommodation crisis in 2022 and 2023").

In November 2023, UNHCR has published a report with recommendations for federal asylum centres. In the report, based on 12 visits conducted in federal asylum centres between 2021 and 2022, UNHCR identifies several areas of improvement such as the identification and consideration of special needs of vulnerable persons, the prevention of violence, health care, education and the participation of residents and civil society". (Rapport AIDA, Update 2023, Juli 2024, blz. 102, beschikbaar op: [content/uploads/2024/07/AIDA-CH_2023-Update.pdf](https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/07/AIDA-CH_2023-Update.pdf)) https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/07/AIDA-CH_2023-Update.pdf)

Ten slotte in zijn slotopmerkingen over het vierde periodieke verslag van Zwitserland van 22 augustus 2017 benadrukt the Human Rights Committee dat:

« 28. The Committee remains concerned about reports of the prevalence of police brutality, especially against asylum seekers, migrants and foreigners and about the underreporting of such incidents. It is seriously concerned about the lack of centralized data at the federal level on the number of complaints,

prosecutions and sanctions relating to alleged ill-treatment. It takes note of the explanations provided by the delegation regarding criminal procedure and the responsibility of cantonal public prosecutor's offices for receiving complaints against the police, but it remains concerned about the lack of an independent and universally accessible mechanism with which complaints against the police can be lodged to complement the public prosecutor's offices, which may be seen as biased since they cooperate with the police in investigating such complaints (arts. 2, 6 and 7) ».

De tekortkomingen van het Zwitserse opvangsysteem zijn door de verwerende partij niet goed aangepakt. De verwerende partij houdt immers geen rekening met of leest gedeeltelijk objectieve en recente informatie waarin de Zwitserse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld, en verwerpt de informatie die hem door middel van beginselverzoeken onder de aandacht wordt gebracht op basis van een algemene en abstracte motivering, zonder aan te tonen dat Zwitserland de verzoekende partij daadwerkelijk zal behandelen door hem toegang tot internationale bescherming te garanderen, zonder dat hem ten onrechte de toegang tot internationale bescherming, effectieve toegang tot materiële bijstand en toegang tot gezondheidszorg wordt geweigerd.

Er is dus geen enkele garantie dat de verzoekende partij naar behoren zal worden verzorgd, dat hij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen. Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft hij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In conclusie zijn de tekortkomingen van het Zwitserse opvangsysteem door de verwerende partij niet goed aangepakt. De verwerende partij houdt immers geen rekening met of leest gedeeltelijk objectieve en recente informatie waarin de Zwitserse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld.

Om alle bovengenoemde redenen, heeft de verwerende partij geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Letland uitgevoerd en de bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd, overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 35 van de Verordening (EU) 2024/1351 (AMMR) toe te passen.

Blijkens de laatste verslagen, is er dus geen enkele garantie dat de verzoekster naar behoren zal worden verzorgd, dat hij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen.

Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft hij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat louter om volledig te zijn – en rekening houdend met het feit dat het de RVV behoort op het vlak van het risico op een schending van artikel 3 EVRM ex nunc te beoordelen, wil verzoekende partij er nog op wijzen dat ook uit de geraadpleegde rapporten blijken dat de situatie in Zwitserland geenszins verbeterde en dat het risico op schending van art.3 dan ook blijvend vaststaat.

Dat verzoekende partij meent dat nu het door ze ingediende VIB niet met alle nodige garanties zal behandeld worden in Zwitserland, zijn vrees op refoulement vanuit Zwitserland pertinent is.

Dat het duidelijk moge zijn, dat de nadelen voor verzoeker – met name het verstoken blijven van een onafhankelijk onderzoek van zijn asielmotieven door de Belgische asielinstanties, waarbij hij in België kan genieten van opvang, immens zijn.

Dat deze negatieve a priori wel degelijk nadelig zal zijn voor verzoekende partij, terwijl de verwerende partij, behalve de regelgeving en het vertrouwensbeginsel geen elementen aanbrengt.

Dat het dan ook duidelijk is dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden is.

Dat de objectieve beoordeling zonder vooroordelen van het verzoek om internationale bescherming wel degelijk een belangrijk aspect is voor verzoekende partij.

Dat hij aldus riskeert teruggedreven te worden naar Eritrea waar zijn leven en fysieke en psychische integriteit in het gedrang riskeren te komen.

Dat ook dit een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 EVRM.

Dat dit des te ernstiger is, nu de verwerende partij rekening houdend met de medewerkingsplicht die op de verwerende partij rust, met name op het vlak van het zich vergewissen dat verzoekende partij geen behandeling zal riskeren die strijdig is met artikel 2 en 3 EVRM, vastgesteld moet worden dat de verwerende partij geen enkel initiatief nam om zich ervan te vergewissen dat verzoekster wel degelijk opvang zal krijgen in Zwitserland, een volledige toegang zal krijgen tot rechtsbijstand, zodanig dat zijn verzoek om internationale bescherming met de nodige zorgvuldigheid en objectiviteit behandeld wordt, noch dat er garanties gevraagd, laat staan gegeven werden, om een risico op refoulement uit te sluiten.

Dat het onterecht is dat de verwerende partij zich zuiver en alleen baseert op het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Dat verzoekende partij wil verwijzen en dit per analogie naar de rechtspraak van het EHJ, volgens dewelke het niet volstaat zich op het interstatelijk vermoeden te baseren.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) betreffende de situatie van personen die internationale bescherming vragen, blijkt dat "(l)es Etats doivent notamment prendre en considération l'article 3 de la Convention, qui consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants

quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (voir, parmi d'autres, Labita c. Italie [GC], no 26772/95, § 119, CEDH 2000-IV)" (vrije vertaling: De staten moeten in het bijzonder rekening houden met artikel 3 van het Verdrag, dat een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving vastlegt en foltering en onmenselijke of vernederende behandeling in absolute termen verbiedt, ongeacht de omstandigheden en de daden van het slachtoffer (zie, onder andere, Labita/Italië (GK), nr. 26772/95, § 119, EHRM 2000-IV)) (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, punt 218) Dat de verwerende partij naliet dit te doen.

Dat het proportionaliteitsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel ook op dit vlak geschonden zijn.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet met de nodige zorgvuldigheid genomen werd."

3.4. Het besluit van een lidstaat om een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die in principe verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, vormt een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarbij het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten van fundamenteel belang is. Verweerder moet dus uitgaan van dit interstatelijk vertrouwensbeginsel dat is gestoeld op het vermoeden dat de behandeling van een vreemdeling in de aangezochte lidstaat in overeenstemming is met de bepalingen van het EU-Handvest, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Echter, dat vermoeden is weerlegbaar, en elke overdracht is uitgesloten wanneer er ernstige en aantoonbare gronden zijn om aan te nemen dat de betrokken persoon een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen, in strijd met artikel 4 van het EU-Handvest. Deze bepaling komt overeen met artikel 3 van het EVRM, en de betekenis en reikwijdte van beide artikelen zijn, krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest, dezelfde (HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, punten 80-81, 83- 87 en 91).

Artikel 16, lid 3 van de AMMR bepaalt dat in zulk een geval moet worden onderzocht of een andere lidstaat kan worden aangewezen als verantwoordelijke lidstaat, en dat, wanneer dat niet kan, de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat zelf verantwoordelijk wordt voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

In die context moet er op worden gewezen dat verweerder rekening moet houden met relevante en objectieve informatie waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt verder aan verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99, punt (b)).

3.5. Verzoekers kritiek als zou verweerder zich hebben beperkt tot een louter algemene en abstracte motivering of nog als zou deze zich "zuiver en alleen" hebben gesteund op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, is weinig ernstig te nemen in het licht van de concrete motieven van de bestreden beslissing en getuigt er vooral van dat verzoeker zich blijkbaar niet de moeite heeft getroost deze aan een aandachtige en zorgvuldige lezing te onderwerpen.

Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt immers duidelijk dat verweerder zich bewust is van zijn verplichtingen inzake het onderzoek naar het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen en hij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht. Hij heeft daarbij gewezen op de verdragsrechtelijke en Europeesrechtelijke verplichtingen van Zwitserland en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Hof van Justitie van de Europese Unie die ter zake de ijkpunten vormen. Verder heeft hij rekening gehouden met het (stilzwijgende) terugnameakkoord van de Zwitserse autoriteiten, met de verklaringen van verzoeker en met alle in de bestreden beslissing vermelde bronnen. Op grond van al deze informatie en na een uitgebreide motivering – luidens dewelke hij niet blind is gebleven voor de tekortkomingen van het Zwitserse systeem en ook rekening hield met de specifieke situatie van verzoeker als reeds afgewezen asielzoeker in Zwitserland – is verweerder tot de conclusie gekomen dat niet kan worden besloten dat verzoeker als gevolg van de overdracht een reëel risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest of artikel 3 van het EVRM bij overdracht aan Zwitserland.

Het komt aan verzoeker toe om de analyse van verweerder met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

3.6. Verzoeker slaagt hier allereerst niet in door te verwijzen naar één enkele zaak tegen Zwitserland die door het VN-Comité tegen foltering in 2018 werd behandeld of naar een landenrapport uit augustus 2017. Deze informatie is onvoldoende gewichtig en/of recent om zijn standpunt te kunnen onderbouwen dat er momenteel sprake is van systematische tekortkomingen in de Zwitserse asielprocedure waardoor asielzoekers er een reëel risico lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen.

3.7. Verzoeker betoogt verder dat er *“in de praktijk weinig toegang tot rechtsbijstand in eerste aanleg en in beroep tegen een negatieve beslissing”* bestaat, waardoor hij van juridische hulp verstoken zal blijven. Hij beperkt zich evenwel tot een verwijzing naar een verouderd AIDA-rapport dat slechts is bijgewerkt tot begin 2022 en een OSAR-rapport waarvan geen datum wordt gegeven en waarvan de weblink niet langer blijkt te werken, waardoor de Raad niet in de mogelijkheid is om het voldoende actueel karakter van de gegeven informatie vast te stellen. Nog betoogt hij dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte is gelimiteerd door de beperkte bevoegdheid van de gerechtelijke autoriteiten en door de verplichting om bepaalde procedurekosten vooraf te betalen, waarvoor opnieuw slechts wordt verwezen naar hetzelfde verouderde AIDA-rapport. Verzoeker toont aldus niet aan dat deze problemen zich ook vandaag de dag nog in dezelfde mate stellen en evenmin dat de problemen die zich op dit vlak actueel nog stellen in die mate problematisch zijn dat hij hierdoor een behandeling in strijd met artikel 4 van het EU-Handvest of artikel 3 van het EVRM zou riskeren. Het meest recente AIDA-rapport toont alleszins duidelijk aan dat de nodige juridische bijstand zowel in eerste aanleg als in beroep voorhanden is en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de tekortkomingen waarvan nog sprake voldoende gewichtig zijn om een kwaliteitsvolle behandeling van beschermingsverzoeken in het gedrang te brengen. In dit verband moet ook worden opgemerkt dat verzoeker in zijn geheel niet aangeeft of aantoonst dat hij tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag in Zwitserland in dit verband concrete problemen heeft gekend, noch in eerste aanleg noch om beroep te kunnen instellen. In de Zwitserse asielbeslissing die verzoeker in zijn bezit heeft, leest de Raad alleszins dat hij in Zwitserland de bijstand genoot van een juridisch vertegenwoordiger in de eerste aanleg van zijn asielprocedure. Hij toont niet aan dat hij zich niet opnieuw tot deze juridisch vertegenwoordiger kan wenden na zijn overdracht.

3.8. Verzoeker vervolgt dat de levensomstandigheden in vooral de tijdelijke opvangcentra zeer precair zijn en verschillende onafhankelijke organisaties in het verleden de aandacht vestigden op verbeterpunten in het Zwitserse opvangstelsel. In zoverre verzoeker in dit verband andermaal citeert uit oudere AIDA-rapporten baseert de Raad zich voor zijn beoordeling hierover op het meest recente AIDA-rapport gepubliceerd in mei 2026, waarnaar verweerder ook verwijst in de bestreden beslissing. Er mag immers worden aangenomen dat dit rapport de meest actuele en relevante informatie ter zake bevat. Inzake dit meest recente rapport beperkt verzoeker er zich toe louter enkele passages te citeren en hieruit af te leiden dat er *“punten van zorg met betrekking tot de opvangvoorzieningen”* blijven, wat niet volstaat om aan te tonen dat de opvangvoorzieningen in die mate tekortschieten dat asielzoekers een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen lopen.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert ook dat verweerder de aangehaalde passages uit het meeste recente AIDA-rapport in rekening heeft gebracht en niet blind is gebleven voor de tekortkomingen die zich nog voordoen. Hij oordeelde hierover het volgende: *“Het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten blijven van opvang vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 102), maar stelt dat problematische situaties werden gerapporteerd zoals een afgelegen ligging van opvangcentra, een gebrek aan persoonlijke ruimte en privacy, geen duidelijke scheiding tussen slaap-, eet- en gemeenschappelijke ruimtes en occasionele opflakkingen van geweld (pagina’s 102-103). Hieromtrent merken we op dat hoewel de Zwitserse instanties, net als instanties in andere lidstaten, worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van opvang niet kan worden gesteld dat de bevoegde Zwitserse instanties in het algemeen in gebreke blijven wat betreft het bieden van opvang en bijstand. Gelet hierop zijn we van oordeel dat de Zwitserse structuren wat betreft opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming geenszins worden gekenmerkt door omstandigheden die doen besluiten dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van een overdracht aan Zwitserland een reëel risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.”* Verzoeker neemt niet de moeite concreet in te gaan op deze beoordeling en het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter ervan aan te tonen. Hij maakt evenmin gewag van onaanvaardbare opvangomstandigheden tijdens zijn eerdere verblijf in Zwitserland.

Verweerder hield bovendien concreet rekening met de individuele situatie van verzoeker als persoon die in Zwitserland reeds het voorwerp was van een afgewezen asielaanvraag en de implicaties hiervan op het vlak van de opvang. Ook de volgende beoordeling in de bestreden beslissing, aan de hand van het op Europees niveau tot stand gekomen informatieblad *‘Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Switzerland’*, wordt door verzoeker niet concreet betwist en alleszins niet onderuit gehaald: *“Het informatieblad meldt verder dat personen, wiens verzoek het voorwerp was van een afwijzing zoals de betrokkene, conform de wetgeving inzake internationale bescherming het recht hebben een volgend verzoek of een verzoek tot heronderzoek in te dienen (pagina 6). Volgende verzoeken, die dezelfde gronden vermelden, worden zonder formele beslissing afgewezen. In geval het volgende verzoek als ontvankelijk wordt beoordeeld heeft de verzoeker recht op huisvesting. Ook in geval de betrokken persoon geen recht meer heeft op een nieuwe procedure tot het bekomen van internationale bescherming en onderworpen is aan een uitzettingsbeslissing heeft hij of zij nog steeds recht op noodzakelijke bijstand te weten minimale kantonale baten voor personen in nood die niet in staat zijn om in hun eigen onderhoud te voorzien, waaronder ook huisvesting (‘According to Art. 111 of the Swiss Asylum Act (AsylA), applicants have the right*

to file a written "Multiple application" (= subsequent application) (Art. 111c) or an "application for re-examination" (Art 111b) with a statement of the grounds. Applications or repeat applications that state the same grounds shall be dismissed without a formal decision being taken. If the application is being processed, the person has the right to access accommodation. If the applicant has no more right to a new asylum procedure and is subject to a removal decision, he/she still has a right to receive emergency aid (=minimal cantonal benefits for persons in need and unable to provide for themselves), which includes accommodation', pagina 2)."

Er blijkt verder niet dat de door verzoeker aangehaalde passages over gerapporteerde onveilige situaties voor meisjes en vrouwen relevant zijn voor hem als man.

De aangehaalde tekortkomingen zoals vermeld in het meest recente AIDA-rapport worden aldus niet betwist, maar verzoeker toont niet aan dat deze zodanig ernstig zijn dat ze ertoe leiden dat daaruit ipso facto zou moeten worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met de artikelen 3 van het EVRM of 4 van het EU-Handvest bij overdracht aan Zwitserland. De Raad benadrukt dat de tekortkomingen pas vallen onder deze bepalingen indien ze een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken. Dit volgt uit het arrest Jawo van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 (C-163/17). Het Hof oordeelde dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid pas is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (punten 92-93). Verzoeker brengt geen op zijn persoonlijke situatie betrokken elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat er een reëel risico bestaat dat deze drempel in zijn geval wordt bereikt.

3.9. Verzoeker wijst verder op een beperkte toegang tot psychologische zorg voor asielzoekers in Zwitserland, waarvoor hij citeert uit het meest recente AIDA-rapport. In dit verband moet allereerst worden opgemerkt dat verzoeker op geen enkele wijze aangeeft dat hij zelf psychologische problemen heeft en in dit verband alleszins geen begin van bewijs voorlegt. Aldus blijkt niet dat hij nood heeft aan psychologische zorg. De relevantie van deze kritiek in zijn individuele situatie wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat door louter aan te geven dat de toegang tot psychologische zorg beperkt is, nog niet wordt aangetoond dat er in de praktijk geen mogelijkheden zijn om noodzakelijke psychologische zorgen te verkrijgen. Verweerder heeft in de bestreden beslissing ook uitvoerig gemotiveerd over de toegang tot de gezondheidszorg. Hij heeft daarbij gewezen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de overdracht van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn en vastgesteld dat er in het geval van verzoeker geen sprake is van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand. In het licht van verzoekers eigen verklaringen, het gebrek aan medische documenten en de attestatie van de centrumarts dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM (AD, stuk 125), is het niet kennelijk onredelijk vast te stellen dat ook op dit vlak geen reëel risico op een schending van artikel 4 van het Handvest aannemelijk is gemaakt. Verzoeker haalt de volgende beoordeling evenmin onderuit: *"We merken op dat het AIDA-rapport meldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland wettelijk is gewaarborgd en verzoekers beroep kunnen doen op de algemene ziekteverzekering (AIDA-rapport, pagina 108). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals een taalbarrière en lange wachttijden voor het raadplegen van specialisten maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico dreigt in te houden op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen."*

3.10. Verzoeker citeert nog enkele passages uit het AIDA-rapport inzake kwetsbare groepen, zoals minderjarigen of personen met een beperking, maar hij toont niet aan dat hij als asielzoeker bepaalde bijzondere kwetsbaarheden heeft en dus deze informatie in zijn concrete situatie enige relevantie heeft.

3.11. Verzoeker wijst verder op een bezorgdheid die in het vorige AIDA-rapport werd geuit over de onpartijdigheid van tolken en over vertaalproblemen. Nog daargelaten de bemerking dat verzoeker

andermaal slechts verwijst naar een verouderd landenrapport, merkt de Raad op dat het gegeven dat er in het verleden in bepaalde dossiers mogelijk sprake was van een probleem met de tolk of vertaalproblemen niet betekent dat in het algemeen kan worden gesteld dat elke asielzoeker hiermee te maken krijgt of per definitie als gevolg hiervan dreigt te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Hij toont zo ook niet aan dat eventuele problemen hieromtrent niet dienstig kunnen worden aangevoerd en geremedieerd in het kader van het beroep. Verzoeker toont trouwens evenmin aan dat hij zelf problemen kende met de tolken in Zwitserland en al helemaal niet dat dit een invloed had op de wijze waarop zijn beschermingsverzoek werd beoordeeld.

3.12. Verzoeker citeert ten slotte uit de jaarverslagen van 2024 en 2025 voor Zwitserland van Amnesty International. Hieruit leidt hij af dat er nog *“vele tekortkomingen in de behandeling van vluchtelingen en migranten door Zwitserland”* bestaan. Hij toont evenwel andermaal niet aan dat deze tekortkomingen van die aard zijn dat hij persoonlijk als gevolg hiervan bij overdracht aan dit land in een situatie dreigt terecht te komen die de zeer hoge drempel bereikt waarin kan worden gesproken van een behandeling in strijd met artikel 4 van het EU-Handvest. De Raad kan zulks alleszins niet vaststellen louter op basis van de geciteerde passages, die verzoeker op geen enkele wijze betreft op zijn individuele situatie. De aangehaalde informatie betreft veelal ook minderjarigen, vrouwen, gehandicapten, moslims, Afghanen of Oekraïners, terwijl verzoeker verklaarde een volwassen orthodoxchristelijke man uit Eritrea te zijn zonder gezondheidsproblemen (AD, stuk 98, vragen 4, 6, 9 en 38). Er wordt verder op zich niet ontkend dat er bv. gevallen waren van racisme of discriminatie in Zwitserland, zoals dit het geval is in alle lidstaten, maar hiermee toont verzoeker nog niet aan dat hij bij overdracht aan dit land een behandeling in strijd met artikel 4 van het EU-handvest dreigt te ondergaan. De aangehaalde passages tonen bovendien aan dat de Zwitserse autoriteiten zich helemaal niet onverschillig opstellen tegenover de gerapporteerde gevallen en wel degelijk actie ondernemen. Nog wordt opgemerkt dat verzoeker niet aangeeft dat tijdens zijn eerdere verblijf in Zwitserland problemen in deze zin ondervond.

3.13. Zoals terecht wordt aangestipt door verweerder in zijn nota met opmerkingen maakt het meeste recente AIDA-rapport er melding van dat er geen belemmeringen konden worden vastgesteld voor asielzoekers die door andere lidstaten worden overgedragen aan Zwitserland (*“No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed, including in 2025”*) (AIDA-rapport, p. 53).

3.14. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen bijbrengt die van een dergelijke zwaarwichtigheid zijn dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet langer zou gelden en verweerder op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geconcludeerd dat geen schending voorligt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest, of dat daarover niet afdoende werd gemotiveerd. Hij maakt niet aannemelijk dat verweerder de actuele beschikbare en objectieve landeninformatie over Zwitserland slechts gedeeltelijk of selectief zou hebben gelezen of bepaalde relevante informatie onterecht buiten beschouwing heeft gelaten. In de gegeven omstandigheden maakt hij evenmin aannemelijk dat hij dreigt door Zwitserland te worden uitgezonden naar Eritrea zonder de nodige waarborgen op het vlak van een voorafgaandelijk grondig en kwaliteitsvol onderzoek van een gegronde vrees op vervolging en een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling, of dat er op verweerder enige verplichting rustte tot het vragen van garanties aan Zwitserland. Aldus wordt evenmin aangetoond dat verzoekers belangen bij overdracht aan Zwitserland op disproportionele wijze worden benadeeld.

3.15. Een schending van artikel 4 van het EU-Handvest, of de hiermee overlappende artikelen 2 en 3 van het EVRM, wordt bijgevolg niet aangetoond, net zomin als een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van een van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur in de toepassing van voormelde hogere rechtsnormen. In de gegeven omstandigheden kan verzoeker in geen geval ook aantonen dat verweerder artikel 16, lid 3 van de AMMR zou hebben geschonden of er zelfs maar enige grond was tot toepassing van artikel 35 van de AMMR, en dit daargelaten de vraag of verzoeker dienstig de schending ervan kan aanvoeren.

3.16. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden, conform artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet, in één keer afgedaan en verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op negentien augustus tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

I. CORNELIS